

Adomynės dvare tvyrojo poetiška kūrybos dvasia

Virginija JUŠKIENĖ

UP korespondentė

Medinis Adomynės dvaras Kupiškio ir Anykščių, o visai greta ir Rokiškio, rajonų sandūroje pastaraisiais metais sulaukia įvairiausių svečių, nes yra įtrauktas į turistinius Aukštaitijos regiono maršrutus. Užsuka čia jaunimas, moksleiviai, atvažiuoja senjorai, rajono valdžia atveža iš užsienio atvykusias delegacijas, mat aktyvi vietos bendruomenė rengia edukacines programas, pristato krašto kulinarinį paveldą.

Praėjusį šeštadienį Adomynėn suvažiavo per pusšimtį Aukštaitijos regiono literatų iš Biržų, Pasvalio, Panevėžio, Anykščių, Rokiškio, net iš Klaipėdos, dainuojamosios poezijos atlikėjų, iki šiol dvaras tokios poetinės auros nebuvo patyręs.

Adomynės kaimo bendruomenės pirmininkė Virginija Pakalniškienė pasakojo, kaip

prieš 15 metų užsidegta baltu pavydu dėl Poezijos pavasario, kuris šurmuliavo didmiesčiuose, pro šalį vis prasliausdavo, tad imta rengti savus Poezijos pavasarėlius kūrybingiems vaikams. Tokią tradiciją vėliau išlaikyti padėjo Kupiškio, Svėdasų literatai.

Kupiškio literatų klubas „Lėvens balsai“ taip pat turi tradiciją rengti Poezijos pavasario aidus, renginys yra keliaujantis per kultūriškai įdomias rajono vietas, jau pabuvojo Palėvenės dominikonų vienuolyne, Palėvenės bažnyčioje, Uoginių amatų centre. Tad šįkart poezijos šventėn susibūrė jungtinės pajėgos. Literatai kartu su kaimo bendruomene, savivaldybės viešąja biblioteka renginį skyrė savųjų poetų ir bardų kūrybai, bet pirmiausia dviem amžinybėn išėjusiems kūrėjams pagerbti.

Apie Adomynės krašto poetą Bronių Rimšą gal nebūtų nė žinota, jeigu ne iniciatyvūs kupiškėnai. Lucijus Šimonis išsaugojo poeto 1940 metais išleistą knygėlę „Ant beržo

tošės“. Gimęs 1892 m. Mielaiškių kaime, 100 ha dirbamos žemės palivarke, stipraus ūkininko šeimoje, mokėsis kunigystės, bet linkęs į literatūrinę kūrybą, keistuolis pagal būdą ir elgseną (taip vietos žmonių apie jį pasakota). Užuoat padėjęs broliui ūkyje dirbuotis, vis rymodavęs beržynėlyje, kažką rašinėdavęs. Buvo ištremtas į Sibirą, grįžo besveikatis, glaudėsi prie brolio šeimos, mirė 1975 m. O jo poezija tarsi šiandienai rašyta, apie Lietuvos gamtą, grožį, lyg girdimi Antano Baranausko sąskambiai.

Kitas atminties stabtelėjimas – per praėjusias Kalėdas amžinybėn palydėtos žurnalistės, daugelio vietos literatų knygų redaktorės Eugenijos Stančikaltės Urbonienės kūrybos peržvalga. Jaunystėje, septintajame dešimtmetyje, ji rašė eiles, 2013 m. išleido tarmiškų pasakojimų knygėlę „Užupeckio paveikslėliai“, kaimo teatralai ten dabar atranda smagių improvizacijų, rengia vaidinimus.



Aukštaitijos regiono literatai susirinko dvaro terasoje.

Literatūrinę popietę muzikiniais interpais nuskaidrino bardai svėdasiečiai Algis Baronas ir panevėžietė Elena Freder. Kol verandoje skambėjo poezijos posmai, po dvaro parką vaikštinėjo jaunimas,

smalsuoliai irstėsi plaustu. Vėliau šeiminiškai surengė ekskursiją ir, žinoma, pakvietė užstalėn, kur tęsėsi senų kūrybos bičiulių pašnekėsiai. Vasaros vakarai Adomynės dvare trunka ilgai.